

И ми дойде Огненъ добаръ юнакъ ;
И съ спуци краля Латинина,
Му целива на конь—отъ седло—то,
И го молилъ Огнена детенце,
Да му слезитъ отъ коня бързего,
Да го кла'ить на чесна търпеза.
И му велитъ Огненъ добаръ юнакъ :
„Айти тебъ краля Латинина!
Ясъ отъ татка изанъ не си зедофъ,
Да си седна на чесна търпеза,
Да си пиямъ вино и ракіа,
Да ти ядамъ манджи господарски ;
Со 'си коня на диванъ ке идамъ.
Ай замай си китени свато'и,
Да одиме п' 'уба'а не'еста.“
Тога велитъ краля Латинина ;
„Айти синко, айти мили синко !
Да ме простишъ, нещо ке ти кажамъ,
Сумъ те канилъ, а не сумъ ми казалъ.
Али можешъ, синко, да ми одишъ
Да ми одишъ зета аманета?“
Тога велитъ малечекъ Огненче :
„Айти тебе краля Латинина!
Ясъ ти ида зета аманета,
Ако държишъ зборъ, що ке ти речамъ,
Даро'и—те що ке ме дарвеетъ,
Дарай менъ, не'еста—та тебъ ;
Така ида зета аманета.“
И му рече краля Латинина :
„Дарой тебъ, не'еста—та менъ ;
Туку дан' ме, синко, пострамотишъ,
Кога ке ъ не'еста донесамъ,
Ке те кла'амъ чесна кумашина.“
Киниса'е китени свато'и,
Да ми одѣтъ п' 'уба'а не'еста,
Излого'е по бѣли друмо'и ;
Непредъ одитъ малечекъ Огненче,
Си разигра своя бърза коня,
Дете греить како ѣсно сѣнце.
Го видо'е Легенки девойки ;